

Inger Bergfeldt KLAR intervju

Intervju genomförs i hennes hem. I matrummet på Fågelfångaregatan 6. Vi sitter vid fönstret ut mot grönytan på Ståthållaregatan och Altbo. Ingers man Lasse kommer in i slutet av intervjun.

I: Inger Bergfeldt

Y: Ylva Berglund

L: Lisa Åkesson

Lasse: Ingers man

Har hon bott här?

Y: Vilket år är du född?

I: -43.

Y: Bara 80 år, snart.

L: Vi talade ju med en 92-årig dam häromsistens, Gunvor Ronnheden.

I: Har hon bott här?

L: Ja för 50 år sedan.

I: Ja, jag skulle ha sagt det.

L: Hon hade kristallklart minne av allt. Hon var född då -31.

Y: Nej -30 tror jag att det var.

L: Hon har ett helt (klart minne)...fastän hon inte har bott här på 50 år.

I: Ja, jag minns inte henne.

L: Hon bodde här nere i landshövdingehus, borta vid Lugnet.

I: Ja, jag hade ju henne på seminariet när jag gick där.

Y: Se där! Men så roligt!

I: Hon hade ju en klass där.

L: Så du är lärare?

I: Ja, men jag kommer inte ihåg att hon bodde här och det gjorde hon ju säkert inte då.

Y: Nej.

L: Hon hade bott 50 år i Änggården.

I: Ja, så det stämmer väl bra.

Flytta upp och ner

L: Och så tänker vi att de här intervjuerna handlar mycket om vad folk har på hjärtat. Vad man vill berätta om sina minnen. Vad som är viktigt och vi har ju förstått att du har väldigt djupa rötter, släkt och familjerötter till området, ska vi börja i den änden?

Y: Ja, jag tänkte bara ta lite kort formalia men det där är en jättebra ingång. Hur länge har du bott här?

I: Jag har bott här sedan jag föddes 1943.

L: Bara i detta huset?

I: Bara i detta huset, men jag har flyttat upp och ner.

L& Y: (Skratt)

I: Jag var på god väg när vi gifte oss, men det blev inte så. Därför min farfar dog precis i lysningssöndagarna och då var det naturligt att vi flyttade hit i stället för att flytta in i Lasses lilla rum med kokmöjlighet. Så det var ganska förnämligt att få en lägenhet.

Y: Ja det får man säga.

L: När du bodde här innan, så bodde du här nere med dina föräldrar då?

I: Nej om vi nu ska ta det riktigt i ordning så. Jag bodde ju i andra våningen med mina föräldrar. Nu får jag tänka, tills min farmor dog 1948 tror jag. För då tyckte väl farfar att det var lämpligt att han flyttade upp och vi flyttade ner. Däruppe är ju en lite mindre lägenhet plus att ett av rummen där uppe var min pappas ateljé. Så då flyttade han upp och sen så har jag ju bott här nere.

Farfar byggde – pappa hantlangare

L: Men det var farfar som byggde huset?

I: Farfar byggde och min pappa var väl hantlangare. Han är ju född 1904 så han var väl 18 år då när...

L: 1922 byggdes huset

I: Precis. Ja det var färdigt -22 ja.

Y: Och hur kom det sig att de byggde just här?

I: Varför farfar byggde just här? Det vet jag inte. Sen har jag ju hört något om att det skulle vara ganska billigt att bo här. Det skulle vara en viss procent av en sorts yrkesmän och av en annan sorts yrkesmän och skulle väl vara människor som inte hade alltför höga löner.

L: Var arbetade din farfar?

I: Han arbetade i byggbranschen.

L: Som?

I: Ja han var inte byggmästare, men han har till exempel stått som ansvarig för de stora tegelhusen vid Rosengatan.

Y&L: Jaha! De fina?

I: Han ville inte stå som byggmästare. Utan det var en annan person.

L: Det är ju underbara hus. Jag har en kollega som bor där. Det är så fina lägenheter.

Y: Jag har också en kompis som bor där, högst uppe.

I: Så det klart att han kunde bygga huset. Med hjälp utav kompisar förstås, på den tiden. Bland annat med hjälp av murare som farfar sa: *"De var väl på snusen när de byggde den där spisen"* (pekar på öppen spis i rummet). Den har aldrig gått att elda i.

Y&L: (Skratt)

I: Han var inte murare kan jag säga, min farfar. Han behövde hjälp där och...

Y: Då fick han några som var på snusen?

Sin lilla fru

L: Men din farfar var inte uppvuxen här?

I: Nej han härstammar ifrån Sjuntorp, nära Trollhättan och sen flyttade han med sin lilla fru hit till Göteborg när de var ganska unga.

Y: Var hon också från Sjuntorp?

I: Ja i alla fall från trakterna där. Upphärad tror jag.

L: Och din mamma?

I: Hon bodde här på nummer 13. Fågelfängaregatan 13. Men är uppvuxen i Majorna. Så när det huset var nytt flyttade hennes familj in där.

L: Det är alltså i de engelska radhusen?

I: Ja precis.

L: Så de träffades här på ängen? (Skratt)

I: Ja tvärs över gatan här.

Y: Man måste inte kämpa så mycket ibland.

I: Det verkar inte som om man gör det i de här kvarteren. Det är ju likadant med Maria och Stefan.

L: Ja Stefan bodde på Klintens väg då?

I: Och sen hamnade de bredvid oss (Skratt).

Flytta mellan våningar

L: Så då flyttade du, din farfar bodde där uppe.

I: Ja så länge jag har varit med. Men från allra första början så var det min farmor och farfar och min pappa som bodde här nere, så hyrdes det ut på andra våningen. För det är ju en tvåfamiljsvilla och det är ju byggt så. De allra flesta husen tror jag var byggda så. Man finansierade sitt boende genom att hyra ut.

Y: Precis. Hade han några syskon också?

I: Nej.

Y: Så han var ensam och dom var tre här?

I: Ja.

Y: Hur många kvadrat är det ungefär?

I: Drygt 80 tror jag, här nere.

L: Rätt så stort för en sån liten familj på den tiden.

I: Ja, ja. När mamma och pappa gifte sig 1935 då flyttade de upp där uppe. Och så bodde de där då tills min farmor dog -48, tror jag

L: Då flyttade ni ner hit.

I: Ja och så bodde min farfar där tills -66, när han dog.

Trappträning

Y: Så han kunde bo och gå i trappor och sånt?

I: Ja ja det gör vi i det här huset. Det är helt fel allting. De gamle bor där uppe och ska gå i trapporna medan de yngre bor här nere (skratt).

Y: Men då håller man sig...

L: I gång.

Y: Jag har ju min granne i Kungsladugårds Elektriska, Rolf och Ulla. Jag vet inte om du känner dom men de är ju också äldre i övre 80-års åldern båda två. 87, 88 år eller mer? Deras dotter säger det är bra, när jag frågar hur går det i trappan? Jag vet att de har bytt höfter och annat. *"Nej det är bra, de håller sig i gång"*.

I: Ja det är så man gör. Man är tvungen att springa i trapporna.

L: Tänk vad bra det är att bo i Klintens trappor då! (Skratt)

I: Suveränt om man överhuvudtaget ska ta sig hem.

Y: Trappträning.

Den här tryggheten

Y: Men du föds och bor i det här huset. Så det här är liksom (det) enda från dina första ögonblick på området. Du är med från bebisålder?

I: Ja det är jag. Men så minns jag väl inte så mycket av de första åren, men jag minns ju min farmor som dog -48 tror jag. Det var ju lite mysigt att gå ner till farmor och farfar naturligtvis då och sitta på kvällen lite grand. Så det har ju alltid funnits den här tryggheten för mig som barn att jag. Farmor och farfar fanns ju och sen fanns farfar alltid och mormor och morfar då tvärs över gatan.

Y: Oj det är lyxigt!

I: De bodde ju där så länge de orkade. Man kan ju undra vad det är för en liten ankdamman man vuxit upp i.

L: Men det är ju lite grand som det var på landet. Där jag kommer ifrån så är det ofta så. Jag känner igen detta väl och det är ju väldigt fint att det kan vara så i staden också.

I: Ja det har ju fortsatt som sagt (skratt) med familjen Linderås här och barnbarnen.

Hyresgäster och lyhördhet

L: Nu bor Lasse min man och jag här och vi har hyrt ut i 15 år till studenter. Men just nu har vi brutit det. Nu tar vi en paus. Det kan också vara skönt att inte behöva ta hänsyn jämt. För det gör man ju. Husen är gamla och lyhörda och det är ju ständigt detta. Det säger vi ju till när vi har nya hyresgäster att ska de bo här, så får de vara beredda på att vi måste visa hänsyn åt bägge håll. Så nu känner vi att det kan vara rätt skönt.

Y: Men det är fantastiskt med den möjligheten också.

I: Visst är det så.

Y: Säger jag, som precis fått hyresgäst.

I: Men vi har haft så bra människor här, så det är ju inte så att det har varit några tråkigheter.

Y: Nej med det är ju isoleringen eller så är det sågspånen som runnit ut.

I: Jag tror att de trycker ihop sig, så det är väl så.

Pensionärer runt sandlådan

L: Men ska vi fråga när du var barn så där en 8–10 år gammal. Vad minns du av området här då?

I: Ja det var ju ett annat område naturligtvis, med speceriaffären där borta. (Pekar mot sidobyggnaden på Altbohemmet på Fågelfångaregatan) pensionärshem och blindhem.

L: Det var blindhem!

I: Ja sista huset här i den här raden var ju blindhem och det var ju lite spännande naturligtvis.

L: Spännande med de blinda.

I: Ja det var lite spännande. Jag hade en kompis. Vi umgicks inte så ofta, men ibland och det var lite spännande att komma hem till henne som hade blind pappa. För mig var det helt okänt och sen var det naturligtvis detta med pensionärerna. De samlades där ute runt sandlådan som fanns istället för gubben som står där (skulpturen). Där var sandlåda där vi barn kunde leka och ha pensionärerna runt omkring oss. Och jag tror att de var ett rätt gott utbyte emellan oss. Sen fanns det en av vaktmästarna, det fanns två vaktmästare. En vaktmästare till de här två första husen, en farbror Andersson. Så man visst att farbror Andersson fanns alltid. Han var väl dygnet runt jour, skulle jag tänka mig.

L: Vilka bodde i de närmaste husen?

I: Pensionärer. Så hade jag då en kompis, farbror Anderssons son Hasse. Han var kompis och vi kunde träffas där nere i sandlådan naturligtvis. Sen hade jag en kompis två hus bort här, också i sandlådan. En del pensionärer kände man och en del hade man väl inte så mycket att göra med.

Fortidens glassbil

I: Och sen kom hästskjutsen här och sålde grönsaker och stannade utanför det pensionärshemmet.

L: Jaha?

Y: Oj vad kommer dom ifrån då?

I: Vågar inte säga, men landet var inte långt borta här.

Y: Men det är inte Hisingebönder?

I: Jag tror att de kom närmre ifrån. Hisingen var långt borta och då var man ju tvungen att åka färja först.

Y: Ja men jag vet att Hisingsbönderna kom in till stan.

I: Jag minns ju att den här bondgården, men jag minns inte hur mycket som var i drift, som ligger, låg där kyrkogården är nu. Mot Snäckvägen.

Y: Ja!

L: Just det!

I: Där fanns ju en bondgård. Undrar om det inte fanns potatis i alla fall att köpa där eller det kan inte ha varit mjölk? Ja, det minns inte jag.

L: Låg den på kyrkogårdssidan eller Snäckvägen-sidan?

I: Nej om du tänker dig att du går upp s:et (S-Backen) och så går du in i Svaleboskogen där uppe, så viker du av till vänster. Så har du ju kyrkogård, vid ängen där kan man säga till höger, upp mot berget där låg hus med ladugård.

L: Lite fältad kyrkogård alltså, för det är ju en rätt så ny del av kyrkogården. Det är ju fält.

Y: När försvann det då?

I: Ja du en bra fråga. Det vet jag inte. Jag har ingenting att hänga upp det på. Men det var ju när jag var barn. Så jag kan inte minnas det som tonåring tex.

L: 50-talet?

I: Ja kanske t.o.m. slutet av 40-talet. - 47 så var jag ju sju år. Någonstans där.

Y: Bra under andra världskriget i alla fall, att ha mat. Potatis i alla fall.

I: Jag har för mig, att mamma och dom var uppe och köpte något, men osäkert. Så det var nog tidigt. Sen låg ju huset kvar ett tag.

Y: När det revs, vet du inte heller?

I: Nej det vet jag inte.

Y: Men det fanns när du var liten, spännande!

I: Och framför allt var det väldigt spännande, när den här hästskjutsen kom. Då kunde man ju gå dit och klappa hästen. Han kom väl en gång i veckan förmodligen.

Y: Helt otroligt!

I: Det var forntidens glassbil.

L&Y: (skratt)

Y: Lite bättre musik!

I: (Skratt)

Y: Oj så spännande. Men när du pratar om det här så är du i förskoleåldern. Då har du inte börjat skolan?

I: Nej. Det var nog förskola.

Lek på mattstången

I: Sen höll väl vi på. Jag hade två killkompisar som jag lekte rätt mycket med. Vi klättrade i den här mattstången till exempel och det var ju också en grej och...

Y: Mattstången?

L: På baksidan av huset?

I: Ja.

L: Vi har kvar en sån.

I: Som sitter fast i huset?

L: Nej, jag har en sån som är cementad.

I: Nej, den sitter fast i huset. Det tävlade man om. Sen sprang man bort, där borta över ängen då förstås. Där fanns ju, nej det är senare. Då var jag tonåring och klängde på det här, på gångbana och cykelbana, så är det ju såna här järn som man kan gå sicksack i. De klängde vi på.

Kompis med eget rum

I: Sen hade jag en kompis som bodde här på nummer 7. En tjejkompis som jag lekte med.

Y: Vad gjorde ni då? Var ni ute mycket eller?

I: Ja vi var nog mest ute och sen även hemma hos henne. Hon hade eget rum bevars och det var ju, hade ju inte jag. Så det klart, var väl lite roligt att vara hemma hos henne. Och hon hade mamma hemma. Där var ju en grej för mig också. Jag hade ju inte mamma hemma.

L: Vad jobbade din mamma med?

I: Min mamma var rikstelefonist och jobbade antingen förmiddag eller eftermiddag. Det varierade då från dag till dag. Så det klart, var väl lite roligt att komma hem där var det alltid en mamma hemma. Här var det mamma eller pappa.

L: Ja, ja, ja men pappa var hemma mycket eftersom?

I: Ja pappa var ju hemma mycket och sen har ju ni hört den här historien från systrarna Mathiasson att min pappa tog emot (skratt).

L: Damer.

Pappa jobbar hemma

I: Damer, när min mamma gick och jobbade och detta är ju lite roligt att jag får det därifrån. Jag vet ju att mamma och pappa pratade om det här och skrattade lite åt det och sa: *"Tänk vad pensionärerna ser mycket!"* Men de såg ju inte att det faktiskt var när min mamma var hemma och passade mig, som pappa kunde ha damerna här. Han kunde inte ha damerna här, när han skulle passa mig! (skratt) För det hade blivit lite fel. Så det hade de lite roligt åt. Annars är det klart att människor frågade: *"Hur kändes detta?"* Ja, då kändes det ingenting. Men det är klart att när jag tänker efteråt, så är det klart att det var en annorlunda miljö. Jag levde, upplevde, än de som hade mamma hemma jämt.

L: Verkligen.

Y: Men när man är liten så tar man det bara som självklart.

I: Ja det var ju så jag levde. Det var inget märkvärdigt för mig.

Varierande inkomst

L: Din pappa, det här är kanske ofint att fråga, men ibland är ju konstnärers inkomster så varierande?

I: Ja det var det ju synnerligen.

L: Så det var väl därför din mamma jobbade?

I: Ja, ja.

L: Hur påverkade det dig att det ibland var mycket och ibland lite pengar?

I: Nej det kände jag nog aldrig av det.

L: Men du vet om det?

I: Jag vet ju att mamma jobbar, för att pappa inte tjänar så mycket pengar. Ja och jag detta hörde jag nog senare. Pappa hade gjort en helfigur i naturlig storlek av en av tanterna som kom hit. Sen skulle ju den gjutas i gips, men det hade han inte råd till. Så han fick ta den övre delen av den och den står där inne fortfarande.

Vara ensam barn

L: Hur många syskon var ni?

I: En. Det var bara jag.

Y: Och din pappa var också bara en?

I: Ja vi kör den modellen här. Pappa ensam, jag ensam, Maria (dottern) ensam.

L: Jaha, Maria har inte heller syskon?

I: Nej.

Y: Se där! Spännande.

I: Sen har ju hon bättrat på det.

L: Sen har hon tre barn.

Y: (Skratt).

L: Hon kör tre generationer på en gång.

I: (Skratt)

Hjärtat i skyltfönstret

L: Var din pappa erkänd konstnär redan när han var ung eller hur var det med det?

I: Han hade ju en del utställningar på 50-talet vet jag, när det var bra och han sålde bra, men sedan var ju pappa sådan att han såg helst att han slapp utställningar. Jag vet inte om jag pratade med er om det. Jag tror att det var ungefär med honom, som med någon författare, kanske Strindberg? Vet inte. Han sa: "*Att visa upp för allmänheten det man gör. Det som att hänga ut sitt hjärta i ett skyltfönster*". Jag tror att det var ungefär så för honom. Han ville inte ha sitt hjärta hängande i ett skyltfönster. Han försökte att slippa undan de stora utställningarna. Men sen fick han ju senare, fick

han ju det som då kallades statlig konstnärsbelöning eller något sånt. En inkomstgaranti. Det var naturligtvis väldigt tryggt. Så det var väl bra.

Y: Jag tänker ändå, så bra rustat med att ha både sina egna föräldrar och dina morföräldrar. Man kan ju tänka sig om man har det lite knapert, att: *"Vi går ner med en fläksida nu eller några potäter"*, man hjälps åt. Att det finns en buffert omkring dig.

I: Ja ja visst var det, det. Naturligtvis.

Samma klänning

Y: Sen började du skolan.

I: Sen började jag skolan och det gjorde man. Mamma var med på uppropsdagen naturligtvis.

Y: Och det är?

I: Kungsladugårdsskolan.

Y: Vet du vilken lärare du hade?

I: Alice Molin hette hon. Hon talade om: *"Imorgon när ni träffar mig"*. För då hade vi ju inte mamma och pappa med, då sprang vi ju ensamma dit bort. *"Då har jag på mig samma klänning som jag har idag på uppropsdagen"*. Så vi skulle känna igen fröken. Det var väldigt tryggt och bra (skratt). Då hade jag Margareta som bodde på 7:an med. Så vi gick ju två och två.

L: Men fick man, för Gunvor Ronnheden berättade att man fick anmäla sig. Föräldrarna kunde gå och önska lärare till sitt barn. Vet du om dina föräldrar?

I: Nej det visste jag ingenting om.

L: Det kanske var tidigare också.

I: Och vi hade det så bra med Alice Molin, så bättre kunde vi inte ha det.

Kissa på sig

I: Sen fick vi ju en folkskollärare, som de kanske hade önskat bort, om dom fått möjligheten.

L: Vad var det för fel med honom då?

I: Nej mot mig var det inget fel, men hon var inte snäll mot alla barn. Vi hade en liten nervös tjej som hände att hon kissade på sig.

L: Och då var hon elak?

I: Mmm

L: Usch!

I: Då vet jag att de bodde i Frölundaborg, både den här lilla nervösa tjejen och en annan kompis som jag blev mera kompis med sedan. Den här andra robusta tjejen från Frölundaborg hon sa till henne att, till fröken. *"Nu tar jag Eva med mig och åker hem!"* Och det gjorde dom! Men det ska ju inte vara så att en kompis i folkskolan få gå till fröken och säga: *"Nu åker jag hem med henne"*. Så jag tror inte på det där med att man hade fått välja. (skratt)

Y: Men det kanske är tidigare.

I: Inte då, inte då.

L: Men hon berättade att hennes mamma tog henne till en speciell lärare, men det var när hon skulle börja första klass.

I Men då var det tidigare såklart, för hon började i Kungsladugård också?

Smutsiga barn och nästan landet

L: Ja, Åh minns du för i Kungsladugårdsskolan gick det barn med rätt olika bakgrund föreställer man sig. Hur minns du det?

I: Jag vet ju att alla inte hade badkar hemma till exempel. Vi hade ju våra skolbad. Där alla badade förstås, men kommer också ihåg hur svarta låar man kunde se på en del barn. Det har väl varit långbyxor som har färgat av sig lite kanske. Men det tror jag inte att man ser i dagens skola. Men det vet jag att jag funderade över och tänkte oj att inte kunna tvätta sig riktigt. Annars tror jag inte att man funderade så mycket över det egentligen. Jag tog så mycket för självklart (byter plats pga solen i ansiktet). Det är så här för en del och så här för andra. Jag har de här familjeförhållandena och andra har andra. En del bor där nere i landshövdingehusen, en del bor här. En del bor långt borta i Frölundaborg. Det var ju nästan landet.

Y: Ja då går det över i landet, men så här, upplevde du att det fanns en social sån här vad heter det, uppdelning här i området? Där bor dom och där är landet borta vid Frölundaborg?

I: Nej jag kan väl inte påstå att jag gjorde det.

Y: Hade du kompisar i hela området?

I: Ja, jag får tänka här lite.

L: Det är länge sen.

I Ja, i folkskolan. I den här 3 till 6 (klass). Dom åren. Vi kallar det för folkskoletiden. Då hade jag enstaka kompisar, nere i landshövdingehusen. Jag umgicks väl inte särskilt mycket med dom. Det var nog mest Margareta här på 7:an, så fanns det en annan tjej som bodde på nummer 16, här på Fågelfängaregatan. Det var ju lättare här naturligtvis.

L: Man får ju känslan när du berättar att det var en liten by.

I: Jag tror egentligen att det var det.

L: Att det fungerade så.

I: Jag tror att det blev så. Men jag tror inte jag funderade så mycket över detta.

L: Och det var inte vuxna som sa att: *"du ska inte leka med barn därifrån"*?

I: Nej, nej!

Var från Mombasa

I: Och det kan jag ju säga att där har jag ju vuxit upp i en familj som har varit väldigt öppen för allt som, för allt. Man behövde inte stämma in i mallen. Och naturligtvis var det lite annorlunda när det kom en mulatska promenerande hit, för att sitta modell för min pappa på 50-talet. Eller när det kom en svart man ifrån Afrika som också satt här.

L: Hur? Nu blir det ett stickspår.

I: Ja.

L: Jag har jobbat så mycket i Afrika, att jag måste ändå fråga: Hur fick han tag på dessa personer? Vet du det? Och varför var han så intresserad av dom som motiv?

I: Ja det var väl överhuvudtaget detta att han var väl lite annorlunda personer. Det var inte Svenssonsansiktet. Det var något annat att jobba med. Han grävde väl ofta efter karaktärer och ville väl komma lite djupare.

L: Då var det spännande med någon som var svart?

I: Och höra vad tänker dom. Vad anser dom? Vad har dom upplevt? Han tyckte egentligen inte om porträttbeställningar. Han fick göra dom ibland för sin ekonomis skull. Men det var inte så roligt. Då skulle allting vara porträttslikt. Det var inte det han längtade efter.

L: Det var?

I: Att han fick jobba efter det han såg, kanske bakom masken? (skratt).

L: Spännande!

Y: Och jättespännande just med att man i det här, där det upplevs som så tryggt. Här tar man in dom som bryter rent utseendemässigt.

I: Ja, ja.

Y: Hit kommer dom, därför att han har det yrket och det fokuset?

I: Ja, ja och jo, hur han fick tag i dom. Den här kvinnan mulattskan? Ja, jag kan väl säga så här, han hade en...Ja, hur det var från början vete katten. Det har väl varit bekantas bekanta naturligtvis. Sen hade han en man som stod på Park Aveny, stod där i dörren. Och så en Abdulla och så skaffade Abdulla hit folk. Den här svarte mannen från Afrika tex. Han kom nog den vägen.

L: Den som var med på utställningen nu?

I: Ja just det. Det var nog han. Det ena gav det andra. Sen vet jag vid något tillfälle så, om det är en kvinna som var från Mombasa? Och hade jobbat i en svensk familj i Mombasa och så flyttade familjen hem och hon fick följa med hem, men då tyckte man väl att det kunde vara bra för henne att få någonting annat också, än att passa familjen. Så då kom hon hit och satt modell och tjänade på det viset lite pengar. Jag tror att den här svarte mannen, som var med på utställningen. Där handlade det väl om att han ville ha ett uppehållstillstånd i Sverige. Det var ju alltså tidigt. Och då skulle man kunna försörja sig. Pappa gjorde väl sitt, drog sitt strå till stacken men det hjälpte tyvärr inte det var för liten inkomst.

Y: Okej.

L: Redan då var det så.

I: Ja i alla fall periodvis har det varit så. Det ena har gett det andra.

Annorlunda

L: Och i den här lilla byn: Har du någon uppfattning om hur folk såg på din pappa, att han var konstnär och att det kom olika typer hit?

I: Alltså jag har inte funderat över detta. Det var bara när jag pratade med Birgitta och Barbro där nere, så inser jag att folk har tyckt att det har varit annorlunda och lite knepigt.

L: Men du tänkte inte på det när du var barn?

I: Nej (skratt).

L: För då kanske man föreställer sig, att det inte var så mycket ändå?

I: Det var ju aldrig någon som sa någonting till mig, att jag hade något konstigt hemma hos mig.

Y: Nej.

L: Och hade snacket gått jättemycket så hade du kanske hört det?

I: Förmodligen.

Y: Fanns det fler konstnärer i området?

I: Inte som jag vet. Pappa hade i alla fall ingen här alldeles nära som han umgicks med. (*"Nu flyttar jag tillbaka igen"*. Inger byter plats på grund av solen.)

Reviret ännu större

L: Så blev du tonåring

I: Sen blev jag tonåring (skratt) och då gick jag sjunde klass i Högsboskolan. Som då var ganska ny.

L: Den som är riven nu?

I: Tror det var- 56. Ja, den som är riven nu. Då var det där uppe och då blev det ju liksom ett annat liv. Då träffade man kompisar där ifrån också som jag kallar det gula Högsboområdet. Det närmaste. Då hade jag en del kompisar därifrån. Och vi hade lite roligt och åkte upp och åkte skridskor på de här dammarna som ligger nära Högsbohöjd och Högsbotorpområdet. Då blev det lite skillnad.

L: Så reviret blev större?

I: Då blev ju reviret lite större och så blev det Rudebecks flickskola där jag tog realen sen. Och då blev reviret ännu större förstås.

L: Då var det stan.

Y: Hur gammal var du då?

I: Jag var 14 när jag började där, nej 13 var jag.

Y: Och vad var fokus med att du gick in i flickskolan?

I: Det var rekommendationer från den läraren jag hade i Högsboskolan. Där vet jag att mamma hade varit och pratat med henne och undrat och hon trodde, att Rudebecks flickskola det skulle vara bra. Dit skulle det vara lämpligt att skicka mig. Och hon rekommenderade alltså flera av oss som gick i sjuan att söka in där. Och det var väl bra, men det var en lite annorlunda miljö.

Y: Hur?

I: Jag tänker de stora realskolorna i stan, hade ju en blandad tjejer-killar. Där gick vi i flickskolan och fostrades till flickor. Det gjorde man på flickskolan.

Y: Berätta.

Fostras till dam

I: Då skulle man vara dam.

L: Hur märktes det? Krav på det?

I: (Tystnad) Ja.

L: Var det kompistryck?

I: Nej det var förväntningar från lärarna. Vi ska bli damer!

Y: Låg det i pedagogiken något? Fanns det kurser i?

I: Vi gick ju i, vi skulle ta realen. Så det var det dom fick följa där inne. I flickskolan var det mycket att man skulle fostras för att kunna vara värdinna i ett hem.

L: Var det språk?

I: I flickskolan var det ju mycket språk och vi fick väl lite med av det. Vi som gick i realskolan. Där kunde jag väl däremot känna lite skillnad på flickoleflickor och vi som gick i realskolan. Vi var väl lite slarvigare. Men vi verkligen såg till att vi pluggade. Vi skulle nämligen göra ett gott resultat när vi tog realen.

L: Men vänta, ni gick på Realskola på en Flickskola?

I: Ja, två klasser.

L: Det var bara flickor?

I: Ja, ja, ja, ja så detta var ju, där var ju lite speciellt. Där kände jag detta. Ja det var bra. Jag trivdes gott, men det klart att det var lite annorlunda.

L: Var de som gick i flickskolan lite finare?

I: En del utav dom var väldigt fina. En del var väldigt fina, så där kunde jag ibland känna att de tjejerna som gick i Realskolan borde aldrig ha kommit hit.

L: De stör?

I: Mm, ja.

Hårda bud i tonåren

Y: Jag tänker på det du berättade förut att du lekte med pojkar när du var liten och klättrade runt och. Det låter ju som om du varit rätt fri?

I: Ja, jag var fri men, sen när jag blev tonåring då var det hårda bud.

Y: Hårt tryck på tjejer?

I: Det var det, det var det.

L: Då är det 50-tal.

I: Då var det ordning och reda.

L: Sen kom 60-tal (skratt).

I: Vi har nog upplevt lite olika miljöer på det viset. Det tror jag.

L: Ja, jag är född 1960.

I: Men som barn så var jag väldigt fri.

Y: Men var det från både mamma och pappa då?

I: Ja, ja det var så.

De gamla som finns kvar

L: Men om vi gör ett tidshopp. När du bor här idag vad tycker du om området idag, om du tänker på hur det var förr och så där. Det är en stor fråga.

I: Ja det är en jättestor fråga. Jag kan väl säga att jag har väl inte så där jättemycket kontakt med människor i området.

L: Varför då?

I: Det var mer när Maria var liten. Vi bor ju alldeles i kanten. Vi går den vägen när vi ska härifrån (visar ut mot gatan). Sen har vi naturligtvis Fritzne som har bott här och som jag har sett växa upp, som är lite yngre än jag. Fagerbergs naturligtvis, finns ju kvar. Eva därinne, har ju bott här i många, många år så det blir ju dom allra närmaste. Maurits som bor där och.

L: Maurits Palm?

I: Bror till Margareta som jag var kompis med.

Y: Okej?

I: Ja Margareta som var två år yngre. Gittan och dom finns ju kvar också, men annars så är det väl inte så mycket. Jag har ju jobbat och har inte varit aktiv i Egnahemsföreningen

Y&L: Nej.

L: Och det är annorlunda när barnen är små.

I: Ja, ja visst är det så, absolut. Då bodde ju familjen Olsson där du bor. Då visste jag ju vem dom var.

L: Fortfarande dom på Kungsladugårds El. De gamla där. Då måste man säga Olssons hus, för att förklara.

I: Jag, jag lever väl ungefär i den tiden också. Nr 16 här är ju Hermanssons hus. Sen har det väl i och för sig bott några emellan där.

L: Så du känner inte samma gemenskap längre i området?

I: (tyst) Jo. Det var svårt. Det blir lite de gamle som jag har känt. De känner jag ju fortfarande att det är gott att de finns och sen nu grannarna här nedanför är ju underbara grannar. Jättefint att bo och få kontakt med. Så visst det har vi ju också.

Finska svordomar från Altbo

I: Sen är det klart alla dom som bodde i pensionärshemmet. Dom är ju ersatta av folk som vi inte har så mycket gemenskap med, kan vi väl säga.

L: Nej. Tycker du det är jobbigt att bo granne med det?

I: Dom stör oss inte. Det kan vara finska svordomar som vrålas ibland.

Y&L: (Skratt)

I: (Skratt) Men det kan man väl stå ut med. Det är inte så noga. Det händer väl att någon blivit lite påverkad av något och om det är gäster eller någon som bor här. Det vet jag inte. Jag kan inte påstå att det är störande nej, men det klart att det är ingenting som vi har gemenskap med.

Y: Nej.

L: Så är det.

I: Förut så hade man då tant och farbror Gustavsson där (pekar) farbror Ernst där, farbror Andersson där. Det klart att...

L: Det finns inte nu?

I: De fanns ju länge dom här människorna, men dom finns inte där.

Ingen grön våg

Y: Men att du bott kvar i huset vad beror det på?

I: Det är ju faktiskt, det var ju faktiskt slumpen som gjorde. Eller slumpen? Att min farfar råkade dö, när vi behövde en lägenhet. Så det blev ju ett val. Sen var vi på väg. Det var väl någon slags gröna-vågen-längtan kanske? Vi skulle ha bosatt oss i Ulricehamn. Där var allt färdigt med lägenhet, mitt jobb på särskola och min man skulle jobba i Jönköping. Tills jag slog på stora bromsen och sa nej! Jag vill nog hellre bo kvar i Göteborg.

L: (Skratt)

I: Så det, blev det.

Y: Det blev ingen grön våg där?

I: Nej det blev det inte. Vi klarade oss bra ändå och jag trivs ju gott och min man trivs gott. Så varför skulle vi flytta på oss?

Hörselklass på Högsboskolan

Y: Har du jobbat i särskolan i Göteborg också?

I: Nej jag har inte jobbat i särskolan i Göteborg, men jag har jobbat med särskolebarn som har varit integrerade i Göteborg.

Y: Okej.

I: I Övrigt har jag varit speciallärare i nästan hela mitt yrkesliv.

L: Men du har inte varit på Kungsladugårdsskolan då?

I: Nej där har jag inte varit, men på Högsboskolan har jag varit. Där hade jag hörselklass. Därför då fanns det inga utbildade hörsellärare, så då hamnade jag plötsligt där. Jag hamnade. Vi hamnade där uppe av en slump.

L: Men så är ju livet.

I: Det var inte speciellt genomtänkt. Inte skulle jag jobba i hörselklass. Det enda jag visste om hörsel var att vi hade haft hörselskadade grannar. Men det fanns ingen som kunde ta det. Så då jobbade jag i 2,5 år där, sen sökte jag in på speciallärarlinjen och alla trodde jag skulle söka hörsel naturligtvis. Men jag tänkte att jag skulle ha något som inte var så specialiserat. Så jag tog, man fick på den tiden en femfaldig behörighet när man sökte till vanlig speciallärarutbildning. Så man kunde jobba med bland annat: syn, läs och skrivsvårigheter, Sär, Obs.

L: Just det Obs hette det.

I: Obs hette det direkt efter utbildningen. Det kunde vara livat (skratt) Då kunde man behöva klättra också.

Y&L: (skratt)

I: Sen jobbade jag många år i synklasser.

Växa med området

Y: Men när du går runt i området idag har du ny relation till dina gamla platser? Eller är det platser som du hade som barn? Jag förstår att du inte klättrar så mycket.

I: Nja, nej i äppleträden mest, men de klättrar jag mest med stege i.

Y: Förstår du hur jag menar?

I: Jag tror att i och med att jag nu har bott här hela tiden så tror jag inte, man växer väl liksom med området.

L: Just det.

I: Jag tror inte. Det är en sak om jag hade varit borta i 20 år. Då hade man upplevt det på ett annat sätt. Jag har successivt vant mig vid att nu är det så här. Jag kan tänka mig huset här på nummer 14, som stod så förfallet.

L: Ja Hasselgréens.

I: Hasselgréens. Det såg ju ut som om det var färdigt att lägga av.

Y: Och det var det också egentligen.

I: Nu hörde jag inte.

Y: Det var det väl också.

I: Ja det var det väl också. Nu är det ju jätteroligt att se att det har blivit så fint. Men jag har ju sett hela tiden både nedgången och uppgången. Men funderar väl inte så mycket på det. Nu är det ju precis nytt.

L: Det är ju så. Jag har ju bott här i 30 år och det klart är som du säger, man följer med. Det blir inga snabba tvära kast. Det ändras långsamt.

Y: Det är spännande faktiskt med det. För det är som på sandstranden. För det kommer så här en våg, med bara lite grus och lägger sig över. Så kommer nästa och lägger lite. Det är inte så att jag lämnar stranden och går dit och tittar: Oj en ny ö! Jag har den här långsamma överlagringen.

Lek i Klintens trappor

L: Sen är man ju olika, för jag tänker särskilt på Gittan här nere. Hon var och hälsade på mig igår. De stod på Klintens trappor, båda två damerna när jag kom hem vid halv sex. Då började hon ju genast att berätta om Klintens trappor och var buskarna hade stått som hon hade lekt under och hur dom hade sett ut.

I: Så hon har lekt där också?

L: Ja.

I: För jag har aldrig lekt där med henne. Det var också en grej.

L: Hon kan omedelbart berätta hur där såg ut och direkt hur det var när hon var barn.

I: Men det kan jag berätta också hur det såg ut med buskarna, kryptallarna som man kunde bo under.

L: Precis.

Y: Så du lekte där?

I: Almarna som släppte manna, som vi kunde äta där och så. Men hon och jag har tydligen inte varit där samtidigt. För det var ingen trängsel i bostaden då (skratt).

L: Men hon är lika gammal?

I: Hon är två år äldre minst. Hennes bror och jag var klasskamrater.

L: Hon är äldre än dig. Så du och brorsan, Björn hette han.

I: Björn hette han och Gittan hade också en kompis som bodde mitt över där. Det är väl huset som är tegelhus nu tror jag. Där bodde en tjej också. Jag var med dom ibland, men inte så ofta.

L: Två år var mycket på den tiden.

I: Ja det var det. Och de hade väl sitt där nere och vi hade vårt här uppe.

Y: Men lekte du på Klintens trappor?

I: Ja en period så sprang vi dit upp för det var lite mysigt under de här tallarna så det blev små rum där.

L: De fanns när vi flyttade in.

I: Var katten vi satt och gjorde där? Det vet jag faktiskt inte. Vi satt väl bara där och pratade och kände att det var mysigt att vara där, tror jag. Jag kan inte minnas att det var någon större lek där.

L: Hon sa att det var buskar dom lekte under.

I: Jag tror att det var tallar, men hon har ett väldigt, och sen kan jag tänka mig att i och med att dom är två stycken, så hjälper dom varandra att komma ihåg grejer.

L: Just det men just hon har ju ett enormt detaljminne från barndomen.

Säng i serveringsrummet

L: Men om man tänker på själva huset och trädgården. Har ni gjort om det mycket?

I: Huset har vi ju inte mycket gjort om. Där var inte en dörr där (pekar) utan det där så kallade serveringsrummet. Där var hel vägg där och det betydde har jag hört, när min pappa bodde här nere tillsammans med sina föräldrar, då hade han det som sitt rum. Då hade han en säng stående där i serveringsrummet.

L: Serveringsrummet var öppet in till köket då.

I: Det har det alltid varit, men det var inte skjutdörr där. Men däremot så var det från.

L: Vi kan gå och titta.

I: (Visar) Så detta skulle ju vara serveringsrum.

Y: Detta? Och vad innebär det?

I: Ja det var väl här man hade porslin och där kokerskan kunde vid festliga tillfällen. Annars fanns det ingen kokerska i huset. Då kunde väl kokerskan komma hit med maten för att snabbt komma in till matsalen.

L: När du var barn så fanns det porslin?

I: Nej det har aldrig varit något serveringsrum, som jag minns. Och det var tydligen inte det heller när min pappa var ung. Så om det överhuvudtaget har varit ett serveringsrum vet jag inte, men det har alltid hetat serveringsrummet. För det är ett serveringsrum. Här fanns en garderob som jag minns när mina föräldrar och jag hade flyttat hit ner. Det finns ju inga garderober i de här husen annars. Så det gjorde dom, en garderob där.

L: Vi har faktiskt en garderob under snedtaget.

I: Där uppe ja, finns garderober.

L: Men inte här nere.

I: Bodde man här nere, då hade man inte så mycket kläder. Var så god att kliv på!

Seglade igenom köket

I: Den dörren är ditsatt. Då kan jag berätta historien om hur den kom till. Det var så här att mamma stod där i köket. Pappa hade en kvinna som var här för porträttbeställning. En fransyska. Mycket fin dam. Hon seglade igenom köket ut genom dörren där, för dörren fanns där. Man kom ut till farstun den vägen. Denna dam seglade väl några gånger igenom köket utan att se min mamma. Då sa min mamma: *"Så här vill jag inte ha det!"*

Y: Bra sagt.

I: Hon ville inte ha dom som (...). Det är lika bra jag öppnar (öppnar en dörr). Där är en ingång som man använde till andra våningen.

L: Just det.

I: Och så fanns ingången till köket den vägen och man släppte väl inte in den här fina damen via köksingången förstås, utan hon skulle gå genom den vanliga entrén.

L: Men hon gick här ändå?

I: Nej då, när hon gick så fanns inte den där. Då kom hon hit och mamma stod och lagade mat och hon gick upp där till andra våningen, där ateljén ligger.

L: Ja ateljén var på andra våningen! Just det! Då fattar jag.

I: Hon seglade där och efter det blev det ordnat så att pappas...

L: Damer (Skratt).

I: Porträttbeställningar skulle jag säga (skratt). De som inte var riktigt roliga alla gånger, gick den vägen och mamma kunde ha en dörr stängd här.

Y: Fiffigt, men det är det som är förändrat?

I: Här nere är det, det enda som är förändrat.

Kokspanna och gasspis

I: Fast jag har hört talas om någonting i bad, det fanns inte badrum här inne. Utan det var ju badkar i källaren. Så var det på många ställen här. Där hade, men det var före min tid som det ordnades att det var badrum där. Det var någon slags garderob och toalett tror jag.

Y: Men det fanns inte någon öppen spis eller vedspis?

I: Vedspis har vi aldrig haft här. Vi hade en kokspanna i källaren och gasspis förstås. Så länge vi kunde ha den kvar. Den höll ju vi kvar i, den där gasspisen. Sen var det ju tyvärr slut med det.

L: Men det är 10–12 år sedan eller?

I: I alla fall mer än 15. Hyresgästerna har varit här i 15 år och det har alltid varit elspis.

L: Här är i alla fall gammal köksinredning kvar.

I: Delvis ja. Sen fick vi, det fanns ju inga skåp heller. Man hade inte så mycket grejer, tror jag

L: Precis!

Skafferi mot söder

I: Det är vi som samlar på oss och så har vi skafferi förstås.

Y: Oj så fint!

L: Mot norr så det håller sig kallt.

I: Det hade ju inte arkitekten alltid tänkt på, i den andra våningen. Där är ju skafferiet och köket åt söder.

L: Oj då!

I: Det vet jag att min farfar hade velat ändra på, men det gick inte för då fick man inte det där lilla bidraget som man var berättigad till, om man inte följde arkitektens ritningar.

L: Det var ju konstigt med skafferi mot söder.

I: Det är inte klokt. Men vi har garderober här nere och det var allt av garderober som fanns.

L: Ja det är inte mycket. Speciellt inte i våra dar när man har walk in.

Y: Closet.

L: Men det är bevarat väldigt fint.

Pappas karikatyrrer

I: Här var lite roligt när Lasse skulle tapetsera härnere. Då hade pappa ritat karikatyrrer, kan vi kalla det, på väggen på cementen där.

L: Vad gjorde ni med det?

I: Vi tapetserade över det.

Alla: (Skratt)

I: Vi hade roligt en stund. Jag vet inte ens om vi fotograferade det. Det kunde vi kanske ha kostat på oss. Det finns där bakom. Så, så ser det ut. Andra våningen är väl inte så mycket att ta.

L: Det var fint att få se.

Flaggdagar och ympade äppelträd

I: Och trädgården där fanns förstås en flaggstång som stod i hörnet där och som vi tog ner.

Y: Hade ni så, ni var ute och flaggade?

L: Det var viktigt förr.

I: Ja, ja. Flaggdagar, födelsedagar och...så har det funnits äppelträd och det finns det fortfarande. Min farfar älskade att ympa äppelträd så vi har många sorter.

L: Vad härligt!

Y: För eget bruk eller sålde ni eller?

I: Nej det var nog för eget bruk och han bryggde vin och sen begriper jag inte egentligen hur de kunde göra slut på allt, men det var ju äppelmos naturligtvis och äpple-efterrätter. För det var ju inte bara äppelträd i trädgården, det var spaljerade träd också. Både äpplen och päron spaljerade efter väggarna. Och det var ju alltså en riktig trädgård med många krusbärsbuskar, många vinbärsbuskar.

Potatis och matkällare

L: Hade ni potatis?

I: Ja, farfar hade potatis också. Inte så att det räckte till åretruntbruk. Men han hade potatis.

Y: Hade ni matkällare här nere, där allting förvarades i?

I: Vi har ju källare där nere ja. Den är ju ganska varm nu.

Y: Ja nu, men jag tänkte maten, inläggningar?

I: Jo, men den är inte så kall, men visst det finns matkällare, oh ja!

L: Det finns fortfarande?

I: Oh ja!

L: Vi har byggt bort vår, men det fanns när vi flyttade in.

I: De flesta människor har ju snyggat till i sin källare, men det har ju inte vi gjort här (skratt).

Y: Inte vi heller.

L: Vi var tvungna att ha ett av barnen boende.

I: Ja det är ofta så folk har gjort fint, men här är källaren källare.

L: Just det.

I: Men ändå inte tillräckligt sval källare.

Köpa mjölk

Y: Men kommer du ihåg när du var mindre om ni gick och så här köpte mjölk varenda dag, eller hade ni kylskåp?

I: Nej vi hade inte kylskåp. Det var min farfar som var den moderna i det här huset och han skaffade kylskåp när han flyttade upp. Då hade han ett litet kylskåp. I och för sig så var det väl inte riktigt

nödvändigt, för vi hade ju affären snett över gatan. De hade ju inte öppet på söndag förstås, men det var ju öppet i övrigt. Och det var ju naturligtvis roligt som barn, när man blev skickad att handla mjölk. Man var ju inte så stor.

L: Typ 4 år?

I: Ja, ungefär och jag vet, ja, ungefär fyra år för förmodligen skulle (jag) gå och köpa två mjölkflaskor. Har dom ju berättat för mig senare. Så råkade jag slå sönder den ena mjölkflaskan.

L: Åh!

I: Men då hade jag sagt att: *"Det gjorde ingenting för det var farmors"* (skratt), har jag fått höra.

Y: Man ska inte vara svarslös.

L: Det låter inte som om de blev arga på dig heller?

I: Nej det var nog ingen som blev så arg. Jag minns inte detta så väl alltså, men jag har ju alltså inte varit stor när jag larvar i väg för att köpa den där mjölken. Det var förmodligen två halvflaskor mjölk, kan jag kunna tänka mig. En i varje hand. Så bar det sig så illa och det var ju inte bara där det fanns affär. Det fanns ju där i Broströmska och längre ner på Ståthållaregatan. Sen hade vi ju charkuteri där borta och fiskaffär hade vi rätt ner här, så vad skulle vi. Egentligen hade vi inte så stor nytta av kylskåpet och dessutom källare. Det fanns allt. Så mycket affärer. Det kan jag ju sakna. För detta var ju fantastiskt.

Koll på affärerna

L: Ja vi gjorde ju den där, du såg väl den som vi har gjort efter systrarnas berättelse?

Y: Kartan.

I: Nej den har jag inte sett. Den hörde jag talas om.

L: För den var i entrén.

I: Den missade jag.

L: Vi har gjort en karta med alla affärerna.

I: Dom har koll på affärerna också.

L: Dom har väldig koll på affärerna, så vi har gjort en karta från ungefär 1950. Vi har den.

I: Kan du skicka den till mig?

L: Ja, det kan jag göra.

I: Då kan jag förstora.

L: Då kan jag skicka en bild på den

I: Det kan vara roligt att se för ibland funderar man hur var det nu? Där var fiskaffären men vad var det som låg bredvid fiskaffären? Var det en kemikalieaffär? Nej kemikalieaffären, den låg där.

L: Men då skickar jag den så får du titta på den.

I: Det blir det ofta man tror att man och sen så har det kommit nya. Och så var det någonting före där ja? Sen hade vi ju Konsum på Klintens väg så det fanns ju affärer överallt.

Saknar kemikalieaffären

Y: Kommer du ihåg vad det var ni köpte på dom här kemikalieaffärerna?

I: Mm det var bra affärer. Där fanns det mesta.

L: Som?

I: Ja acetone, det fanns ju nagellack, det fanns ju läppstift, det fanns fernissa, det fanns målarfärg, det fanns tvättmedel, det fanns allt.

Y: Så det var både (...) Jag funderade varför behövde man så mycket kemikalieaffärer, men då förstår jag. Det var också som det utbud apoteket har idag?

I: Ja det kan man säga ja, ja, ja, schampo naturligtvis, tvål.

Y: Tvättmedel?

I: Det kan jag ju ibland nu känna när det är någonting som jag inte köper så ofta. Vad katten kan man få tag i det någonstans? Det var kemikalieaffären förr (skratt).

L: Jag förstår precis.

I: Nu kan jag inte komma på (tankepaus).

L: Utan att man måste åka till någon himla köpställe med jätteparkering och något varuhus för att hitta denna lilla grej.

I: Precis, om det ens finns i varuhuset. Vilken avdelning?

L: Ja så känns det.

I: Så kemikalieaffären, den saknar jag.

L: Ja just det. När jag var barn så fanns det en färghandel, men det var lite samma idé alltså.

I: Gränsen kanske var lite diffus där och parfym fanns det ju också. Så himla mycket spännande saker (skratt).

Y: (Skratt) Ett riktigt bra ställe helt enkelt.

L: Moderna grejer kan jag tänka mig på 40-talet efter kriget och så där. Kemikalieaffären hade det som var lite nytt också.

Konsten att handla en bit gurka

I: Ja efter kriget. Vi pratar om detta ibland med grönsaker och frukt hur det har ändrat sig. Jag kommer ihåg när vi gick till grönsaksaffären. (Tittar ut genom fönstret till Altbo). *"Nu kan vi ju kolla där, ursäkta en lite lättklädd dam!"* (skratt).

Y: En lättklädd dam som står i fönstret.

I: Jo, men man fick gå med mamma ner till grönsaksaffären på våren. Och jag tyckte så hemskt mycket om gurka och då när gurkan hade kommit. Ja, då skar grönsakshandlaren en liten triangel så man fick smaka, så den inte var besk. Så köpte vi en liten bit gurka. Det var ju aldrig fråga om att man köpte en hel gurka. Nu köper man två gurkor för att få bra pris på dom. Hur sådant har ändrat sig. Apelsiner, bananer, allt. Bananbåten kom.

L: Och ibland fanns det inga bananer med.

I: Nej. Då fick man vänta tills bananbåten kom.

L: Just det.

Rädslan för Blodnävorna

Y: Kommer du ihåg gränser i det här området? Vi pratade med, där man upplevde att det här att, dit går jag inte. Det är en annan stadsdel. Rörde du dig i Kungsladugård, men inte på andra ställen när du var barn?

I: Periodvis så var man lite rädd för dom som bodde i Sanna.

Y: Okej?

I: För där bodde Blodnävorna och en del av Blodnävorna, dom höll till i Svaleboskogen. Man var lite rädd för att vara i Svaleboskogen. Där kunde det vara någonting.

L: Men Blodnävorna för dig var alltså människor?

I: Det var killar. Äldre killar som var farliga.

L: Med blodiga nävar?

I: (Skratt) De slogs väl kanske? Så lite respekt för Svaleboskogen vissa år, just för att Sannas blodnävar kunde vara där.

Gränser

Men annars så var väl kanske, ja, det var ju den stora ängen där borta, där man lekte. Jag gick väl inte så hemskt ofta över den, utan den var väl gränsen.

L: Fram till Köttbulleseminariet?

I: Ja, just det. Hela där var ju äng, ända nerifrån. Planteringen var ju nära på Kungsladugårdsskolan.

L: Just det, så det var en slags gräns?

I: Ja det var det nog. Jag vet inte vad jag skulle dit bort och göra.

Barnrikehus och nödbostäder

Y: Så du var inte nere vid Nödbostäderna? De låg ju nere vid älven.

I: Jag vet ju att det var barnrikehus. Det var väl inte vid älven men Älvsborgsgatan upp.

L: Fast det fanns nog olika. Det fanns det som i folkmun kallades för ordet Negerbyn och Indianbyn. Så fanns ju också barnrikehus, var det inte lite olika?

I: Det kan ju hända. Jag känner inte till.

L: Det kanske var före din tid.

I: Nej, men jag känner ju väl till de här namnen och de bodde i barnrikehusen.

L: Så du kallade de för barnrikehus?

I: Men jag har ju även hört Negerbyn och Indianbyn. Jag har inte riktigt klart för mig. För mig är det Älvsborgsgatans vänstersida, men det kan hända att det är lite diffust.

Y: Men där hade du ingen kontakt?

I: Nej, där hade jag ingen kontakt alls. Där var plaskdammen. Det är klart att jag fick gå till plaskdammen.

L: Men bortom den?

I: Nej där var jag inte.

Y: Och inte så gärna, kyrkogården?

I: Ja kyrkogård var kyrkogård. Där kunde man gå och promenera med mamma ibland.

Y: Men det var inte så att du själv gick över?

I: Nej vad fanns det på andra sidan kyrkogården?

Hippies i lantgården

I: Det konstiga är ju när man gick upp, när man gick via Högsbotorp upp till dom här gamla torparna.

L: Du måste ju gå under vägen för att komma upp till dom, under Högsboleden.

I: Jag gick ju aldrig den vägen. Där låg ju för övrigt några hus där, nära den undergången.

L: Jag kände faktiskt, äldre syskon till mig som bodde i Svaleboskogen på 60-talet. När dom var unga.

I: Var sa du att dom bodde?

L: De bodde i ett slags 60-tals kollektiv, i slutet av 60-talet i början av 70-talet i Svaleboskogen.

I: Men du, har det varit den gamla lantgården då?

L: Ja, det kan det ha varit. Jag tänkte på det när du pratade om det. Huset är rivet och dom har berättat för mig var det låg, men jag kommer inte ihåg. Men de bodde där i kollektiv.

I: Ja, ja, ja men det måste nästan ha varit där? Sen var det ju dom villorna som låg mellan Högsbo Billiga blommor (butik), kan jag säga och kyrkogården.

L: Just det.

I: Kan man kalla det för Svalebo också? Där har jag ingen koll på alls.

L: Nä...

I: Då måste det ju ha varit den gamla bondgården på 60-talet sa du, ja?

L: Kring 1970 tror jag.

I: Ja, ja, ja det betyder att de har legat kvar där så länge.

L: Ja, de är födda omkring, Maria är född (tankepaus). Det kan nog stämma. De är födda kring 1950, dom jag tänker på och dom var unga när de bodde.

I: Den hippie-perioden den har jag missat (skratt). Då hade ju vi redan barn 1967 så jag menar då, vad skulle jag där uppe och titta?

Lek på Sundshagsgatan

Y: Åt andra sidan till, åt Slottsskogen till, lekte du något där?

I: Ja jag hade faktiskt en syssling som bodde på Sundshagsgatan och det är ju klart att jag var där nere och lekte. Hon var ungefär jämnårig med mig och sen fann ju även Linderås. Ingemar Linderås syster,

men hon var äldre än jag, men hon var kompis med min syssling, så där träffades ju vi ibland och lekte och då kunde vi ju vara i det där partiet där det nu ligger gula tegelhus. Där var ju skogsparti då och lite sumpigt och lite så.

L: Sundshagsgatan?

I: Ja Sundshagsgatan.

Söndagsskolan

L: Och tal om Linderås de var ju mycket engagerade i kyrkan. Var din familj engagerad i kyrkan också?

I: Nej, mina föräldrar var inte alls engagerade. Mamma gick till kyrkan på gamla dar, Kungsladugårdskyrkan. Men inte att de var engagerade i det.

Y: Och du var inte med i kyrk-, barn- nej, söndagsskolan heter det?

I: Jo då det var jag. Jo visst gick jag i söndagsskola i Broströmska. Där fanns söndagsskola och dit gick jag ju och jag tror att pappa var ganska ovanlig på det viset, att han ville nog ha koll på vad jag var någonstans. Alltså vad jag gjorde, så han gick väl med dit ner och satte sig för att vara med i söndagsskolan. Så kom han på efter ett tag att, det kan ju möjligen ha varit att jag inte var så glad över att gå dit. Jag vet inte det vad orsaken var, men han var med där nere och satt och sen har jag ju efteråt fått höra, inte då. Då sa han ju inte det, så jag hörde detta naturligtvis, men efteråt har jag fått höra att han tyckte att den prästen som var där nere, han var förskräckligt tråkig. Så inte ska Inger behöva sitta där nere.

L: (Skratt) Låter som en modern pappa.

I: Ja, ja, men det hade jag väl på ett sätt. Så då fanns det en söndagsskola på Älvsborgsgatan, där pappa gjorde visit. Det var baptisterna som hade söndagsskola där. Där var det lite roligare så dit kunde Inger få gå. Så Inger gick i söndagsskola på Älvsborgsgatan på vänster sida där. Där älskade jag min söndagsskola, för där hade vi så snälla fröknar. Vi hade en fröken Gun som bodde här någonstans på Kålgården och det var bra. Det var roligt.

Inga föreningsmänniskor

Y: Nykterhetsrörelsen var det någonting?

I: Nej.

Y: Ingenting som föräldrarna?

I: Nej inte alls. Ja det var inte så att de på något sätt hade problem med spriten.

Y: Nej, mer att det varit en kraft i området.

I: Det har inte varit aktuellt överhuvudtaget.

L: Så de var inte engagerade föreningslivet på det viset?

I: Nej, de var inte engagerade alls. Inte alls. De var nog inte föreningsmänniskor någon av dom och jag ärvde nog det lite grand. Jag var inte speciellt intresserad i några föreningar, tills jag fick kontakt med kurder, så plötsligt så!

L: Kurder?

I: Kurder ja. Genom jobbet hamnade jag i den kontakten och började engagerade mig i en förening här i Göteborg då. En Riksförening egentligen, som jobbade för mänskliga rättigheter för kurder i

hemlandet. Så där var det plötsligt väldigt mycket föreningsliv ett tag. Plus att jag var engagerade i något som hette: Internationella träffpunkten.

L: Ja det känner jag till.

I: Där var jag mycket engagerad några år och jobbade, jobbade, jobbade.

L: Vid sidan om jobbet.

I: Vid sidan om jobbet. Men just nu är jag inte engagerad i någon förening igen. Det har återgått till det gamla vanliga Icke-föreningslivet.

Varför ligger jag här?

Y: Det är spännande med de olika drivkrafterna i området: politiken och kyrkan, vad det är för något som ordnar (tankepaus) Scouterna då? Nej?

I: Ja, scouterna var jag med i ett litet tag, men det var inte riktigt mitt liv heller. Jag gick väl för att jag hade kompisar som gick till scouterna. Sen skulle man vara ute på förläggning. Man skulle sova över på natten borta och då vet jag att jag låg här och tänkte: *Varför ligger jag här, när jag har en säng hemma?*

L&Y: (Skratt)

I: (Skratt) och jag vet att jag hade kompisar som älskade detta livet.

L: Men du längtade hem?

I: Ja jag kunde inte begripa vad det var för nytta med detta och egentligen kan jag väl känna det fortfarande. Vad skulle jag där och göra? (Skratt)

L: När du kan vara i det här huset.

Y: Ja, man kan se att du längtar hit, verkligen.

Sova på två stolar

L: Hur var din pappa, hade han konstnärskompisar som kom?

I: Ja, ja det hade han.

L: Var han engagerad i konstnärskretsarna?

I: Han hade konstnärskompisar naturligtvis, som ofta kom hit. Jag deltog i det där livet också. Det var ju jätteroligt att få vara med, när de här människorna satt och pratade förstås. Och där fick jag vara med – verkligen. Och då var det inte så noga om jag gick och lade mig eller någonting. Jag vet att jag kunde lägga mig på två stolar och sova, så jag fick vara med.

Y: Var det i det här rummet?

I: Det var i detta rummet.

L: Vad var det för namn, det här var väl på femtiotalet typ?

I: Av konstnärerna?

L: Ja vad?

I: Det var: Olle Pettersson, Alf Lindberg, Vilgot Olsson, Gerhard Larsson, Klas Persson fanns det en som hette. Han fick väl inget större namn, men han var ofta här och vi spelade kort (skratt).

Röja upp hos Kaja Bentzel

L: Inga kvinnor, inga kvinnliga konstnärer?

I: Jo Kaja Bentzel. Det var faktiskt mest på Tjörn som vi träffade henne. Då var det alltså så. Jag var alltså under tonåren ganska hårt hållen och när vi var på Tjörn. Pappa var väl, träffade sina kompisar. Men Inger fick inte vara ute med sina kompisar hur länge som helst, utan då fick Inger ta sin moppe och köra till ett ställe där pappa var. Han skulle ha koll på vad jag gjorde. Så jag var hos Kaja Bentzel en gång minns jag på landet och det (skratt) var inte så roligt för mig då, men jag rörde upp i hennes kök och efter det så tyckte hon att jag var så otroligt praktisk!

Y&L: (Skratt)

I: Det var inte så svårt att vara otroligt praktisk där.

L: I det köket?

I: Nej det var inte svårt.

Stränga tyglar

L: Så det var pappa som höll dig?

I: Jo det var pappa nog. Mamma, där hade jag nog fått göra mer som jag ville. Nä, inte göra som jag ville, men det var pappa som höll i tyglarna.

L: Han kanske hade sett saker?

I: Du ja det var nog precis det han hade gjort. Jag tror att jag egentligen senare och redan då, hade en viss förståelse för det. Han hade sett saker som han inte ville att jag skulle hamna i. Det var väl lite tufft, men han hade gjort sina studieresor och han hade sett avarterna.

L: Och du var enda barnet?

I: Jag var enda barnet. Men jag tror att jag insåg egentligen då att det inte är av elakhet. Det är av omsorger. Men det kan slå över och så kunde jag väl bli arg. Jag hade hett humör och kunde bli jättearg på honom.

För mycket inavel

Y: Vad bra. Men hur gammal var du när du gifte dig och flyttade hem (...)?

I: Jag flyttade ju inte hemifrån (skratt) Jag var 23.

L: Det var inte så ungt.

I: Nä, vi var väl ganska många som gifte oss vid den tiden.

Y: Men träffades ni på lärar...vad heter det?

I: Nej Lasse är inte lärare. Lasse träffade jag genom en annan bekant. Han kom ju från Värmland.

L: Så han bodde inte på Oxhagsgatan (Skratt)?

I: Nej, vi får ju se till att det inte blir för mycket inavel.

L: Det blir som på Fotö. Det är mina fördomar. Jag har bara jobbat för jättelänge sen inom omsorg och jobbade på Styrso. Då sa de alltid: *"De kommer ifrån Fotö allihop. Där är bara inavel."* Det var bara fördomar men jag har alltid hört detta om Fotö

I: Jag vet att de prata om detta även på Tjörn

L: Om Fotö?

I: Nä, inte om Fotö men om Tjörn. Det var väl lite granna så också. Det var isolerat även om Tjörn är en betydligt större ö än Fotö. Så det blir lite mer utspritt. Men jag vet att när vi började komma till Tjörn på 50-talet och pappa fick en rätt go kontakt med bönderna. Då vet jag att någon hade sagt till honom, att flickorna gifte sig med syskonen nej, eller med kusiner? Och bror gifte sig med syster (kusin) så det blir dubbelkusiner.

L: Var på Tjörn har ni haft?

I: Ja mina föräldrar hyrde på Vadsäng.

L: Det vet jag mycket väl var det är.

I: Så det vet du? Där hyrde vi också och vi skulle ha byggt där hade vi tänkt oss, men vi kom inte riktigt överens med arkitekten, så det blev inget bygge där.

L: Där finns en ridskola i Vadsäng.

I: Ja, nu är det en ridskola.

Släpper vi Tjörn

I: Vi bodde precis där ridskolan nu är, i ett hus som inte längre finns. Nu bor vi i Övre Sunna. Lite närmre Kyrkesund. Nu har vi inte byggt hus, men har hus i alla fall. Så vi har två ställen vi känner att vi inte tar omhand om riktigt. Så vi har dåligt samvete för två ställen.

L: Det är väl jättefint här?

I: Ja, ja vi trivs ju som sagt. Vi bor ju här. Och det klart människor säger ju så, nu bor vi på Tjörn. Många säljer hus, flyttar in i lägenhet och har huset på landet kvar. Men det säger vi bägge två: *"Nej. Orkar vi inte med två så är det inte detta vi släpper. Då släpper vi Tjörn"* (skratt).

Y: Men jag tycker nog att man ser i det här området att just här kan man bli gammal, i det här området. Du har ändå, som sagt det är inte lika mycket butiker, men det finns Ica Toppen, Effkå vi har (tankepaus). Det är ändå spårvagnen, så man kan klara sig här.

I: Jodå man klarar sig mycket bättre.

L: Än på andra håll.

I: Vi skall väl tro att vi lever evigt unga (skratt).

Y: Men vad roligt att prata med dig. Jag ska bara se om jag får i gång min, se om vi har någonting här (frågelistan)

L: Som vi inte har frågat.

I: Det har väl inte blivit så mycket om hur det var förr?

Dåligt i Kungsladugård

Y: Jo, men är det någonting du tycker är dåligt i Kungsladugård? Något du tycker är bra och något du tycker är dåligt? Vi kan prata motsatser.

I: Ja det kan jag nog säga vad det gäller dom här boendena här (menar Altbo). Så kan jag säga att det tycker jag är fel att man kör ihop fyra hus med människor med problem. Det kanske hade varit bättre om vi hade fått två hus med studenter, så man hade gjort 50/50? Visst ska människor få chans och bo även om man har problem. Men det kanske är för mycket med fyra?

L: Det blir så mycket och du bor så nära det.

I: Man märker ju och andra märker kanske mer än jag, såna som är ute med hundar och så där tidigt på morgnarna. Här står bilar och det är lite trafik, kanske med försäljning och sånt och då är det väl dumt att det är fyra. Det kanske hade räckt med hälften?

Y: Ja, precis och man kan säga att det är en förändring i området från att?

I: Ja! Och där kan jag väl känna mig lite, där lurade dom oss lite granna, när det skulle ändras från pensionärsboende. Att det inte kan vara pensionärsboende begripa jag ju. Det är många trappor upp för pensionärerna. Då sas det ju att det skulle komma människor med problem, men det skulle vara äldre gubbar, gamla alkisar och så. Men bara äldre och det är det ju inte dom problemen nu. Det är inga äldre med alkoholproblem. Utan nu är det yngre med andra problem.

L: Drogproblem och psykiska problem?

I: Ja

Y: En mix av droger och psykisk ohälsa?

I: Ja, visst det är ju så. Nu kommer Lasse smygande. Jag tycker att jag hör någonting: *Lasse?* (ropar på sin man som kommer genom dörren).

Lasse: Ja!

I: Vill bara ta reda på om det är du som kommer, eller någon annan. Han har varit ute med Rasmus. De skulle köpa födelsedagspresent till Maria som fyller år imorgon

Y: Så det är någonting, du inte tycker är bra?

I: Nej, jag tycker att man kunde ha blandat upp det.

Y: Är det något annat du ser?

I: Lasse! Vad är dåligt med Kungsladugård?

Vi hälsar på Lasse, Ingers man

I: Vad är dåligt med Kungsladugård. Han får fundera en stund.

Någon som vinglar

Y: Är det någonting dåligt med Kungsladugård?

Lasse: Om det är något dåligt. Ja där är det dåligt alltihop (pekar gn fönstret). Ja dåligt och dåligt men man har inte fått någon information om vad det är för folk som bor där. Utan det får man bara gissa sig till. Och det har väl ändrat klientel nu och det är ganska unga som bor där och jag vet inte vad de har för problem, men tanken är väl att de ska försöka komma ut i samhället så småningom. Så de har

gjort någonting innan så att säga och det tycker man ju, när man bor så här, att vi kunde fått information kring det här. För förut var det pensionärslägenheter och det visste man. Men idag vet man inte. Så det får man söka själv och ibland så får vi ringa och tala om att: *"Nu är det någon som vinglar för mycket på gatan där"*.

L: Men ni har någon att ringa till?

I: Ja, vi har det under dagtid, där har vi ett nummer och så har jag fått ett nummer som skulle fungera på kvällen också. Det var väl en som yrade runt och alldeles påtänd, här ute på gräsmattan för ett tag sedan och då ringde jag det här numret som var till något vaktbolag, men som inte alls var intresserade av det, för det var bara om det var störningar i huset. *"Ring polisen!"*. Ja!

Lasse: Sen kom polisen ganska snart, men det är problem om man säger så och polisen åker emellanåt här.

I: Och så den här som irrade omkring här. Det var kallt och det tar ju en evighet innan polisen kommer. När de har annat att göra. Det är kanske lite olyckligt. Det hade varit bra om det hade funnits någon typ av jour som man kunde ringa.

L: Ja, för det finns ju personal under dagtid.

I: Ja, och det är helt Okej. Det har ju varit just där (pekar på huset) kvinnan som var lite lättklädd (fniss). Där har ju fönstret ibland stått och slagit och slagit och slagit. Dag ut och dag in. Det regnade in och allt och då tänker man: *"Oj lever hon eller?"* Och då vet jag att jag har ringt någon gång.

Lasse: Fast det är ju inget större väsen här på så sätt alltså. Det är inte störande på det sättet. Men det hade inte gjorts någonting om man hade fått en information att, ja lite grand så. Eftersom vi bor så pass nära och även dom där (pekar i riktning mot en grannvilla).

L: Så det hade ni velat ha?

Lasse: På något vis.

Julgrupp och blottare

L: Men ni känner er inte rädda?

I: Nej, nej inte alls. Vänta jag skulle säga något roligt apropå att känna sig rädd. Vi var ju med om lite roligt här. Två jular tror jag, har det kommit en dam härifrån. En dam som säger att hon är och hjälper någon tror jag, i det huset. Förra året kom hon med en liten julgrupp. En sån liten grej som hon hade köpt på Effkå. Den skulle vi ha för vi, jag vet inte, var vi snälla eller vad var det hon sa?

Y&I: (Skratt)

I: Men hon bor där inte, utan besöker någon och hjälper någon säger hon. Hon har kommit över med blommade blomsterlökar också. Det började nog med, att hon kom nog med det. Och frågade om vi ville ha till trädgården. *"Ja tack!"* Det var väl bra. Så två jular är det väl, hon har varit här. Jag vet inte vem det är. Det hade varit roligt att veta vem av dessa människor hon är och hjälper, och vi vet inte varför. Ja, vi sätter ut äpplen på gatan.

Lasse: För många år sedan var det en man som skulle visa vad han hade för någonting, så att säga.

I: Ja, ja det hade vi.

L: Ja det var när mina barn var små. Det vet jag.

I: Det stod en blottare mitt här i fönstret.

Lasse: Vi hade min äldsta syster här då som såg det lite grand så och även grannen nedanför, men dom flyttade den personen på andra sidan.

I: Då var det och då hade vi inte det äppleträdet heller. Utan på vintern var det helt fritt fram och då kollade han in. Så vi kunde inte sätta damer där (pekar mot min plats). Utan när vi hade folk här, så fick vi sätta damerna på den sidan. Då stod han inte och viftade.

Lasse: Nej.

L: (Skratt)

I: Men om vi hade damer på den sidan (skratt), då hade han fullt!

Y: Fick han publik?

Lasse: Men kortfattat så är det ju ett lugnt område, om man säger så.

Y: Ja.

Lasse: Det har väl vart några pojkstreck här innan tidigare, men de höll nog mer till vid Mariaplan tror jag och bråkade och så där, va.

I: Ja, här har väl varit lugnt. Men det är väl de där stölderna som är, som vi läser om på Facebooksidan. (Kungsladugårds Egnahemsförening).

Y: De är inne och stjälar saker i trädgårdarna.

L: Ja, det är ju dumt.

Lasse: Du bor i Kungsladugård också?

L: Ja, jag bor vid Klintens trappor. På vänster sida mitt i trappan, Olssons hus.

Lasse: Olssons hus, ja.

L: De flyttade väl på 70-talet. Jag har bott där sedan 1992.

I: Har det bott någon emellan?

L: Ja Kumlin hette de nog, som bodde där innan. Ja just det! Sen köpte vi av ytterligare en annan.

I: Oj, oj, oj, ojdå!

L: Så två emellan Olsson och oss.

I: Kära nån.

L: Fast de bodde inte länge, som vi köpte av.

Roligt på 100-årsjubileet

I: För det var ju faktiskt lite roligt nu på 100-årsjubileet, att människor som jag inte har en aning om har bott här. Som jag nu faktiskt ser efteråt, de här stackars dagarna efteråt som jag sett när jag varit ute och känner igen.

L: Det är bra.

I: Detta blir ju. Det är ju som jag säger, vi bor i den delen. Man försvinner åt det hållet (pekar) och vet inte riktigt vad man har där, när man nu inte är engagerad i.

Y: Nej precis.

Cyklister mot trafiken

Lasse: Sen är det ju två, om man säger gatan ner som är enkelriktad. Där kommer det cyklister.

I: Ja, det är Lasses problem.

L: De kör på fel sida.

Lasse: Ja, de kör mot trafiken.

L: Så de kör upp på den?

Lasse: Ja.

I: Och det obehagliga är ju, när man kommer runt hörnet.

L: Och det kommer någon.

Ankdamm och människoöden

I: Men som sagt, det är egentligen inte problem i området.

Lasse: Nej, nej.

I: Annars så har vi det bra. Vi bor nog i en liten ankdamm

L: Ja.

Y: Det får man säga.

I: Vi tänkte på det i fredags när vi skulle åka till Tjörn. Då hade Lasse tittat ut på eftermiddagen någon gång och sa: *"Undrar vad det är för folk som sitter där?"*. Då satt det en äldre man kan vi tro, från mellanöstern. Och en kvinna med slöja, lite äldre också och de satt där. Äldre människor från mellanöstern, möjligtvis Nordafrika sitter inte där.

L: Det är inte så vanligt?

I: Nej det gör det inte och då hade jag ju bekymmer. De satt där och satt där. Det var nästan så jag funderade på att gå ut där och fråga om de ville ha en kopp te, men vi åkte till landet. Sen frågade jag Rasmus när jag pratade med honom: *"Såg du när du kom hem om det satt ett äldre par där?"* Nej det gjorde det inte. Då hoppas vi antingen att dom har träffat dom som dom väntade på, för det gjorde de antingen då eller så har de ledsnat och gått. Då tänker jag: *Undrar om det är så? Då fantiserar jag: Är det så att någon av dom som bor här, att det var faster, moster, mormor?*

L: Ja det kan det vara.

I: Någon som har fått adressen och skulle hälsa på. För dom hade flera kassar med sig också. Det blir lite bekymmer för dom. Det ska inte sitta. Dom ska inte sitta här.

L: Det händer också i Klintens trappor.

Lasse: Ja?

L: Där kommer det också ibland folk som, som är invandrare då och sitter och gör ingenting. Det jag ser är, att jag tror att dom tycker det är fint.

I: Det kan jag mycket väl tänka.

L: Det här är en äng, dom kanske satt där? I Klintens trappor sitter dom och njuter.

I: Det kan jag tänka mig att dom gör.

Lasse: (refererar till kvinnan de talar om) Hon håller på med sin mobil. Det är inte så konstigt. Hon tittade hela tiden neråt där, som om att hon väntade på någon som skulle komma. Ja, ja. Människoöden.

L: Ja, så är det.

Clark Olofsson i gräset

I: Man märker att det ska vara på ett visst sätt. Jag såg ju Clark Olofsson sitta där också.

L: Jaha (fniss) här ute?

Lasse: På denne bänken där (pekar).

I: Nä! Han satt inte alls på någon bänk. Han satt på gräsmattan med en kvinna. Det var ju då i någon sväng, när dom letade efter honom. Han hade varit gömd uppe i trakterna här.

Y: Okej?

I: Och så skulle jag cykla ned till Effkå, där sitter...där sitter inte människor. Det var ju innan vi hade fått ungdomar här. Så sitter inte folk på förmiddagen här. Så då klart tittar man ju: *Clark Olofsson? Nä, Inger du ska inte vara som alla andra kärringar som sett honom. Fjomp dig inte nu!* Och jag är nästan glad att jag inte ringde polisen, för sen så tog de ju honom strax efteråt.

Y: Här?

I: Så man ska alltså inte. Man ska stämma i mönstret om man ska bo här.

Y: Ja just det.

I: Helt klart.

Y: Ja sitter du på gräsmattan? (skratt) då är det fel och fel ålder och (...).

I: Skratt då är det något fel!

Lasse: Ja då sitter två "poliser" här och ... (refererar till sig och Inger).

I: Nu är det inte så noga. Nu kan man få sitta så som han satt då. Men det var då.

Bo Setterlind hälsar på

Y: Men några andra kändisar har det inte varit häromkring då. Det har varit Clark Olofsson och din pappa som har varit kändisar?

I: (Skratt) Ja och så hade vi Bo Setterlind här och hälsa på.

Y: Har ni det?

I: Han köpte en teckning av pappa som han sen har skrivit en dikt om.

L: Åh vad fint!

I: Så det kan vi ta med i kändisarnas värld. Det var några år sedan, förstås.

Y: Men det var i det här huset?

I: Det var i detta huset. Ja, ja, ja. Det har blivit en och annan person igenom här.

Y: Ska vi säga tack och bock då?

I: Tack ska ni ha själva för en pratstund.

Lasse: Har ni gått runt och tittat i huset här?

Y&L: Ja.

När mamma kommenderade

I: Men vi har inte varit uppe i andra våningen.

Y: Men vi tittade på det som var förändrat här.

L: Serveringsgången.

I: När mamma kommenderade placering av dörren.

Lasse: Ja, ja.

I: Min mamma var alltså en mycket försynt kvinna, så hon brukade inte kommendera.

L: Men då gjorde hon det.

Y: Där gick gränsen, obehagligt. Men tack säger jag!

L: Jättefint!

Operasångaren Martin

Lasse. Hur är det med han som bor mitt emot dig, operasångaren?

L: Martin? Han bor ju lite ovanför mig. Han är ju 92 år, så han är ju väldigt gammal men han är ute och rör sig. Han går i trapporna till och med.

Lasse: Jag fick lite kontakt med honom när jag grävde runt huset här. Då kom han och tittade på det. *"Vad gör du för någonting?"* bla bla. Och så sa jag att jag har sjungit i kör själv och då var jag nere i Kungsbacka då och då skulle han ju framföra: *Vi sjunger i månens sken*, och då var han ju solist där. *"Jaså är du här?"*. *"Jaså är DU här"*, sa jag.

L: Men han är ju över 90 nu. Vi har bott här i 30 år. I början så var vi hemma hos honom en del, när han fyllde år och så där. Och en gång så var han hemma hos oss och så var han i vårt kök och så tog han i och sjöng och det var ju så rutorna. Jag har aldrig haft en operasångare inomhus. Den volymen, en operasångare som sjunger, va? Rutorna skallrade. Han jobbade i många år på Göteborgsoperan, men nu är han riktigt gammal. Klar i knoppen och så. Men hans fru dog ju för jättelänge sen. Före vi flyttade hit och sonen var så liten. Men nu har han Britt-Marie som han hänger med.

Y: Flickvän?

L: Ja flickvän sen många år. Det har han. Så han har ordnat det för sig.

Farfars flickvän

I: Så ordnade min farfar det för sig när han blev änkeman. Då gick han ned på Oxhagsgatan och hälsade på en kvinna där. Man kunde ställa klockan efter farfar. Klockan sex gick han ut på Oxhagsgatan bort till fru Håkansson. Klockan åtta kom han hem igen. Då hade de spelat kort och druckit kaffe.

Y&L: (Skratt)

Lasse: Vi får väl se vem som tuppar av först och går dit ner eller (skratt).

I: Ja, ja, vi får väl se. Jag tror inte att jag blir så där punktlig, för jag har aldrig varit en sån ordning och reda.